

Kelder: Anya Janssen, Anne Thoss en Corsage

Anya Janssen - 'Animal Urge 6'

Anya Janssen - 'High Responder 2'

Anya Janssen - 'High Responder 4'

Anya Janssen - 'Antoinette'

Een naakte vrouw. Is ze dood? Levend? Je ziet elfenbankjes, klimop (op grafstenen symbool voor eeuwigheid), maar ook de natuur waarmee ze verbonden is. Dit zelfportret komt uit de reeks 'Animal Urge' (1995) waarin Anya Janssen de diepe verbondenheid met de natuur verbeeldde van de mens in het algemeen en de vrouw in het bijzonder.

De twee andere schilderijen zijn uit de reeks 'High Responder' (2001). In 'High Responder 2' zoomt Janssen in op een luxe omgeving. We zien een vrouw met een kroontje op haar hoofd: een schoonheidskoningin. Haar houding laat zien dat ze gebukt gaat onder het beeld dat we van haar hebben. De omgeving - de lobby van een hotel? - lijkt in een flits voor bij te komen. Anders dan in de reeks 'Animal Urge' is de omgeving hier kunstmatig. De vrouw maakt zich als het ware los van de omgeving. Ze stapt even uit de voortrazende wereld en realiseert zich dat er een spanning is tussen haar en die wereld. Ze vraagt zich af: 'Wat doe ik hier?'. 'Aan welk beeld probeer ik te beantwoorden?' Anya Janssen stelt zo deze vragen ook aan zichzelf. En aan ons.

'High Responder 4': een supervrouw. Zelfverzekerd. Zakelijk. Achter haar een soort spoorwegemplacement. Blauw geeft kracht aan, laat sterkte zien. Misschien hebben we dus een keus. Kunnen we sterker zijn dan omgeving waarin we worden geplaatst? Kunnen we een balans vinden tussen de techniek en de commercie én wie we in wezen zelf zijn?

Anya Janssen kiest meestal vrouwen in de hoofdrol van haar schilderijen. Het is de vrouw die vaak een beeld krijgt op gedrukt dat haaks staat op wie ze werkelijk is. Het besef dat het beeld dat anderen van ons hebben niet altijd strookt met wie we zijn, bevat de kiem om ons los te maken van dat beeld. Het werk uit 'Animal Urge' en 'High Responder' gaat dus over vragen als 'Hoe kijken mannen naar vrouwen en vrouwen naar zichzelf?' Welke positie/plaats hebben vrouwen in deze tijd? En wat zegt dat over hoe mannen naar zichzelf kijken?

'Antoinette' is een schilderij op foto uit de reeks 'The House'. Het hangt apart, kreeg een eigen wereld. Een tenger meisje richt haar blik en handen naar omhoog. Het tafereel is geschilderd in tere tinten. Het beeld heeft iets ongrijpbaars. Het meisje is tegelijk in het hier en in een andere werkelijkheid. Kun je met je geest elders zijn, terwijl je lichaam 'hier' is?

Anne Thoss maakt 'Bilderkiste' (beeldkisten). Je mag ze open en dicht doen. Foto's, objecten, tekeningen en schilderijen zijn opgenomen in lagen giethars: lagen in de tijd.

Een kistje is om iets in te bewaren: omdat je het waardevol vindt of omdat je iets weg wilt stoppen. De kistjes hebben een aangetaste huid, alsof de inhoud die erin is opgeborgen zich een weg vreet naar buiten. Zijn het archiefdozen? Mensen, vage vormen, een hand: een macht die bepaalt. Verliezen mensen hun eigen macht door een grotere macht? We zien beelden van gevangenschap, onderdrukking en vervreemding. Ertussen een beeld van hoop. Ze zijn afkomstig uit de Tweede Wereldoorlog, maar ook uit het heden. Beelden zijn getuigenissen van wat er gebeurt en is gebeurd. Je kunt ze wegstoppen, maar ook aankijken om er van te leren. De vraag is: doen we dat?

'Vlucht en vrijheid'

'Afgewezen, geen ster om te vluchten'

'Onmacht van engelen'

'Ergens altijd'

'Hoop'

'Verwirrung der Zeit'

'Opgelost'

'Uit balans'

'Geen wereld'

'Aan het einde van de tijd'

'Zeitzeugen'

'Gegeven tijd'

Corsage

Corsage is een collectief, dat beelden en mode combineert. Corsage maakt je er van bewust hoe je met kleding, mode om kunt gaan. En trekt die lijn door naar het leven zelf. Mode en kleding zijn voor Corsage een manier om naar de wereld te kijken en een visie zichtbaar te maken. Plaatsbepaling.

In de kelder de video installatie '**Re-mouldings**'. Een model toont steeds een ander kledingstuk, gemaakt met stukken van gebruikte visnetten, gevonden aan de Nederlandse kust. Deze fysieke recycling verbeeldt het voortdurend opnieuw vormen van ideeën en functies. Deze fysieke transformatie is vergelijkbaar met een mentale transformatie. We veranderen het modebeeld: in hoeverre veranderen we ook ons beeld van de werkelijkheid? En in hoeverre is datgene wat wij als nieuw ervaren in feite niet meer dan hetzelfde in een andere vorm? Als dat zo is wat betekent dat dan voor de trends die we creëren en volgen?

Corsage - 'Re-mouldings'